

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 323/2022-21

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Dušanom Szabóom, Nemocničná 7, Kráľovský Chlmec, proti postupu Okresného súdu Banská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn. 33 Ek 33/2019 a jeho uznesení č. k. 33 Ek 33/2019 z 28. apríla 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 21. marca 2022 domáha vyslovenia porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 33 Ek 33/2019 (ďalej len „napadnuté konanie“) a jeho uznesením č. k. 33 Ek 33/2019 z 28. apríla 2021 (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Okrem vyslovenia porušenia už vymenovaných základných práv nesprávnym postupom, nesprávnou činnosťou, nesprávnym konaním a nesprávnymi rozhodnutiami okresného súdu v napadnutom konaní žiada priznať finančné zadosťučinenie ako náhradu nemajetkovej ujmy v sume 2 000 eur a náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a obsahu spisového materiálu vrátane elektronického spisu okresného súdu vyplýva, že sťažovateľ podal 7. januára 2019 návrh na vykonanie exekúcie proti [REDACTED] (ďalej aj „povinná“ alebo [REDACTED] [REDACTED]), o vymoženie

pohľadávky 1 029 eur z titulu nezaplateného invalidného dôchodku za obdobie od 1. januára 2016 do 30. júna 2016. Okresný súd vydal poverenie na vykonanie exekúcie 5. februára 2019 súdnemu exekútorovi [REDAKOVANÉ] (ďalej len „súdny exekútor“); exekúcia bola vedená pod sp. zn. 361/EX 52/20. Povinná 6. februára 2019 prevzala upovedomenie o začatí exekúcie a 14. februára doručila súdnemu exekútorovi návrh povinnej na zastavenie exekúcie, ktorý súdny exekútor spolu s vyjadrením oprávneného 5. marca 2019 predložil okresnému súdu. Prvé uznesenie o zastavení exekúcie vydal okresný súd 12. apríla 2019 vyšším súdnym úradníkom a o sťažnosti sťažovateľa rozhodol 5. decembra 2019 tak, že napadnuté uznesenie v celom rozsahu zrušil. Následne uznesením č. k. 33 Ek 33/2019 zo 16. apríla 2020 okresný súd vyšším súdnym úradníkom návrh povinnej na zastavenie exekúcie zamietol. Toto uznesenie bolo 28. apríla 2021 zmenené napadnutým uznesením.

3. Podrobne popisujúc priebeh exekučného konania, sťažovateľ uvádza, že okresný súd o návrhu povinnej na zastavenie exekúcie rozhodol 28. apríla 2021 tak, že exekúciu zastavil v celom rozsahu z dôvodu, že sťažovateľ nepredložil rozhodnutie o priznaní nároku na dávku invalidného dôchodku a jeho výplatu, ale predložil len tzv. valorizačné rozhodnutie, ktoré je rozhodnutím o zvýšení dávky invalidného dôchodku [v zmysle § 82 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sociálnom poistení“), pozn.] a ktoré podľa okresného súdu samo osebe nie je spôsobilým exekučným titulom. Uznesením zo 4. novembra 2021 rozhodol okresný súd o trovách exekučného konania tak, že sťažovateľa zaviazal nahradiť súdnemu exekútorovi trovy exekučného konania.

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti oponuje samotnú dĺžku napadnutého konania, ktorú vzhľadom na charakter konania považuje za neprimeranú. Tvrdí, že skutočnosť, na základe ktorej okresný súd rozhodol o zastavení exekúcie, bola okresnému súdu známa odo dňa doručenia návrhu na vykonanie exekúcie, t. j. od 7. januára 2019, a preto mal návrh na vykonanie exekúcie po jeho doručení zamietnuť, resp. následne v konaní exekúciu zastaviť *ex offio* z dôvodu, že chýba spôsobilý exekučný titul [v zmysle § 53 ods. 3 písm. a) a b) Exekučného poriadku]. Okresný súd však podľa sťažovateľa vo veci jeho návrhu na vykonanie exekúcie „... *vytrvalo kráčal po ceste omylov a pochybení nesprávnym postupom, nesprávnou činnosťou a opakovanými nezákonnými rozhodnutiami*“ a vo veci návrhu sťažovateľa konal po dobu 27 mesiacov. Porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sťažovateľ pripomína aj v súvislosti s rozhodovaním o trovách exekúcie. Okresný súd exekúciu zastavil 28. apríla 2021, o trovách exekúcie však rozhodol až 4. novembra 2021. Táto podľa sťažovateľa neúmerná doba v dĺžke viac ako 7 mesiacov nie je ničím ospravedliteľná. Proti uzneseniu o trovách exekučného konania podal sťažovateľ 22. novembra 2021 sťažnosť, o ktorej okresný súd do dňa podania ústavnej sťažnosti právoplatne nerozhodol. V ústavnej sťažnosti namieta aj porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a to z dôvodu, že okresný súd sa vo svojom uznesení z 28. apríla 2021 náležite a presvedčivo nevysporiadal s otázkou zodpovednosti exekučného súdu pri posudzovaní jeho návrhu na vykonanie exekúcie a svojvoľne zanedbával zákonný postup exekučného súdu

podľa uvedenej právnej úpravy. Napadnuté konanie a napadnuté uznesenie okresného súdu, ktorým okresný súd zastavil exekúciu z dôvodu chýbajúceho exekučného titulu, sú podľa sťažovateľa prekvapivé aj s ohľadom na skutočnosť, že v podobnej exekučnej veci sťažovateľa voči povinnej o vymoženie nezaplateného invalidného dôchodku za iné dlžné obdobie bola exekúcia úspešne vykonaná a ukončená vymožením nároku vrátane trov exekúcie, a to na základe totožného exekučného titulu – rozhodnutia povinnej o zvýšení dôchodkovej dávky. Protirečenie v napadnutom konaní a napadnutom uznesení okresného súdu sťažovateľ vzhliada aj v tom, že rozhodnutie povinnej o priznaní invalidného dôchodku sťažovateľovi z 24. septembra 2009 je rozhodnutím o priznaní nároku na dôchodkovú dávku podľa zákona o sociálnom poistení. Podľa obsahu jeho výrokovej časti však nie je rozhodnutím o priznaní nároku na jej výplatu. Podľa sťažovateľa rozhodnutie povinnej o priznaní nároku na výplatu dôchodkovej dávky v skutočnosti neexistuje. Sťažovateľ v sťažnosti napokon oponuje aj postup povinnej pri rozhodovaní o jeho právach a povinnostiach vo veci jeho sociálneho poistenia. Je toho názoru, že zo žiadneho ustanovenia zákona o sociálnom poistení nevyplýva taký široký rozsah rozhodovacej právomoci povinnej, z ktorého by sa dalo vyvodiť, že môže rozhodovať aj so spätnou účinnosťou, a tiež že doručenie rozhodnutia povinnej o opätovnom zastavení výplaty invalidného dôchodku sťažovateľovi so spätnou účinnosťou zo 6. februára 2019 advokátovi sťažovateľa nemožno považovať za účinné doručenie uvedeného rozhodnutia samotnému sťažovateľovi. Opodstatnenosť výšky žiadaného primeraného finančného zadosťučinenia sťažovateľ odôvodňuje skutočnosťou, že okresný súd právoplatným rozhodnutím v jednoduchej exekučnej veci sťažovateľa rozhodol až po uplynutí neprimeranej 28-mesačnej lehoty napriek tomu, že deklarováný dôvod zastavenia exekúcie bol okresnému súdu známy od samotného začiatku exekučného konania. Právna neistota vo veci trov zastaveného exekučného konania bez náležitého vysvetlenia pretrváva naďalej, t. j. až do dňa podania ústavnej sťažnosti. Podľa sťažovateľa okresný súd napadnutým konaním a napadnutým uznesením zbytočne zaťažoval a zaťažuje sťažovateľa finančne aj duševne.

III.

Vyjadrenie okresného súdu

5. Ústavný súd v prípravnej fáze predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti sťažovateľa požiadal v súlade s § 56 ods. 6 vetou za bodkočiarkou zákona o ústavnom súde okresný súd o vyjadrení sa k jej obsahu. Okresný súd sa vo svojom vyjadrení doručenom ústavnému súdu 7. apríla 2022 v plnom rozsahu pridržel argumentácie uvedenej v napadnutom uznesení, považujúc ústavnú sťažnosť za nedôvodnú.

5.1. Zákonná sudkyňa v exekučnej veci sťažovateľa vo svojom vyjadrení pripojenom k vyjadreniu okresného súdu bola toho názoru, že vo veci sa priebežne konalo, pričom meritórne bolo o zastavení exekúcie právoplatne rozhodnuté 30. apríla 2021, čo nepopiera ani sťažovateľ. Napriek tomu sťažovateľ doručil ústavnému súdu ústavnú sťažnosť až 21. marca 2022. Podľa zákonnej sudkyne k namietaným porušeniam označených základných práv sťažovateľa v napadnutom konaní a napadnutým uznesením okresného súdu nedošlo. Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, odvolávajú sa na príslušnú judikatúru ústavného súdu, zákonná sudkyňa uvádza, že k ich porušeniu nemohlo dôjsť, keďže vo veci sťažovateľa bolo právoplatne rozhodnuté vo veci samej pred podaním ústavnej

sťažnosti. Len o trovách exekúcie bolo rozhodnuté neskôr, a to s konečnou platnosťou 31. marca 2022 (sťažovateľovi bola uložená povinnosť nahradiť exekútorovi trovy exekúcie vo výške 36 eur, pozn.). Rozhodovanie o nich však nie je rozhodovaním vo veci samej. K námietke sťažovateľa, že okresný súd vydal návrh na vykonanie exekúcie aj napriek tomu, že neobsahoval spôsobilý exekučný titul, zákonná sudkyňa uvádza, že sťažovateľom predložené rozhodnutie, na základe ktorého sa domáhal vykonania exekúcie, je v praxi ojedinelým typom rozhodnutia. Ak vyšší súdny úradník, ktorý podľa § 202 ods. 1 Exekučného poriadku koná a rozhoduje v exekučnom konaní samostatne, dospel v čase posudzovania návrhu sťažovateľa na vykonanie exekúcie k záveru, že sťažovateľom predložené rozhodnutie je spôsobilým exekučným titulom, vydal poverenie na vykonanie exekúcie. Na základe návrhu povinnej na zastavenie exekúcie a z dôvodov brániacich vymáhateľnosti exekučného titulu (nepredloženie lekárskej správy o zdravotnom stave sťažovateľa a zistenie prekážky litispendencie) vyšší súdny úradník následne exekúciu zastavil. Jeho rozhodnutie o zastavení exekúcie sudca na základe sťažnosti sťažovateľa zrušil z dôvodu, že bolo založené na nesprávnom právnom posúdení. Následne vydal vyšší súdny úradník ďalšie rozhodnutie, ktorým návrh povinnej na zastavenie exekúcie zamietol. Toto rozhodnutie sudca zmenil tak, že exekúciu zastavil z dôvodu nepredloženia spôsobilého exekučného titulu (a z dôvodu zastavenia výplaty invalidného dôchodku na základe rozhodnutia povinnej). Sudca na rozdiel od vyššieho súdneho úradníka predložené rozhodnutie sťažovateľa nepovažoval za spôsobilý exekučný titul. Keďže vyšší súdny úradník svojím prvým rozhodnutím exekúciu zastavil z nesprávnych dôvodov, sudca nemohol takéto rozhodnutie potvrdiť a založiť na inom právnom posúdení. Do úvahy preto prichádzalo jedine zrušenie takéhoto rozhodnutia. A keďže vyšší súdny úradník sa až vo svojom druhom rozhodnutí o návrhu na zastavenie exekúcie zaoberal otázkou spôsobilosti sťažovateľom predloženého rozhodnutia ako exekučného titulu, právny názor o nespôsobilosti predloženého rozhodnutia ako exekučného titulu zákonná sudkyňa zaujala až vo svojom druhom rozhodnutí. Ostatné námietky a tvrdenia sťažovateľa obsiahnuté v jeho ústavnej sťažnosti sa podľa zákonnej sudkyne týkajú samotného napadnutého uznesenia okresného súdu, a nie napadnutého konania. Ústavnú sťažnosť proti napadnutému uzneseniu okresného súdu mal však sťažovateľ podať v zákonnej lehote dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti napadnutého uznesenia okresného súdu (t. j. do 30. júna 2021), čo však sťažovateľ neurobil. Zákonná sudkyňa napokon dodala, že 10. februára 2020 povinná uvoľnila výplatu invalidného dôchodku sťažovateľovi od 20. augusta 2015 z dôvodu, že sťažovateľ doložil povinnej podklady potrebné na vyplácanie dôchodkovej dávky. Na základe uvedených skutočností zákonná sudkyňa považuje ústavnú sťažnosť sťažovateľa za neopodstatnenú a podanú oneskorene. Stav právnej neistoty sťažovateľa podľa zákonnej sudkyne netrvá ani vo vzťahu k trovám exekúcie, keďže aj o nich už bolo definitívne rozhodnuté.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

7. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie sťažovateľovho základného práva na spravodlivý proces základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pretože okresný súd sa vo svojom uznesení z 28. apríla 2021 náležite a presvedčivo nevysporiadal s otázkou zodpovednosti exekučného súdu pri posudzovaní jeho návrhu na vykonanie exekúcie a svojvoľne zanedbával zákonný postup exekučného súdu podľa uvedenej právnej úpravy a neúmerná doba rozhodovania o trovách exekúcie v dĺžke viac ako 7 mesiacov nie je ničím ospravedliteľná.

IV.1. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu

8. Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru. Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 71/97, IV. ÚS 195/07, III. ÚS 24/2010, I. ÚS 364/10, III. ÚS 162/2016, III. ÚS 407/2021) a ich prípadné porušenie môže byť ústavným súdom preskúmané spoločne. Nútený výkon súdnych a iných rozhodnutí vrátane súdnej exekúcie podľa Exekučného poriadku je podľa stabilnej judikatúry ústavného súdu (PL. ÚS 21/00, I. ÚS 5/00, II. ÚS 143/02, III. ÚS 60/04, III. ÚS 162/2016) súčasťou základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

9. Okresný súd sa mal podľa sťažovateľa dopustiť porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením z 28. apríla 2021, ktoré nadobudlo právoplatnosť 30. apríla 2021.

10. Jednou zo základných podmienok konania o ústavnej sťažnosti pred ústavným súdom podľa čl. 127 ústavy je podanie ústavnej sťažnosti v lehote ustanovenej v § 124 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Ústavný súd pri svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil právny názor, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 55/02, IV. ÚS 158/04, I. ÚS 109/06). Z obsahu ústavnej sťažnosti, jej príloh a elektronického súdneho spisu okresného súdu sp. zn. 33 Ek 33/2019, IČS 6119203612, ústavný súd zistil, že ústavnou sťažnosťou napadnuté exekučné konanie bolo právoplatne skončené uznesením okresného súdu 30. apríla 2021. Ústavná sťažnosť sťažovateľa bola ústavnému súdu doručená 21. marca 2022, takže od právoplatného skončenia napadnutého exekučného konania celkom zjavne a nepochybné uplynula lehota na podanie ústavnej sťažnosti podľa § 124 zákona o ústavnom súde.

11. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6

ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde ako podanú oneskorene, a preto sa ani nezaoberal posudzovaním, či napadnuté uznesenie okresného súdu by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie bolo spôsobilé porušiť označené základné právo sťažovateľa podľa ústavy a jeho právo podľa dohovoru. sťažovateľ pritom v petite ústavnej sťažnosti zrušenie napadnutého uznesenia ani nežiadal.

IV.2. K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým konaním okresného súdu

12. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu vychádzajúcej z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) aj pri výklade základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote nemožno vidieť v obsahu zásadnú odlišnosť a môžu byť ústavným súdom posudzované spoločne (napr. II. ÚS 55/98, IV. ÚS 120/2018).

13. Ústavný súd pri rozhodovaní o ústavných sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním vecí na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím (m. m. IV. ÚS 221/04).

14. Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 73/05).

15. Ústavný súd s ohľadom na podstatu a cieľ základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov, ktorým je odstránenie stavu právnej neistoty, zásadne poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie tohto práva ešte mohlo trvať (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase doručenia ústavnej sťažnosti ústavnému súde už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú, pretože konanie o takej sťažnosti pred ústavným súdom už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (m. m. I. ÚS 6/03). Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou ESLP (pozri Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05 z 3. 3. 2009).

16. Z tvrdení sťažovateľa, vyjadrenia okresného súdu a elektronického súdneho spisu okresného súdu sp. zn. 33 Ek 33/2019, IČS 6119203612, vyplýva, že okresný súd v napadnutom konaní v merite veci rozhodol tak, že zamietol návrh sťažovateľa na vykonanie exekúcie v celom rozsahu, a to uznesením č. k. 33 Ek 33/2019 z 28. apríla 2021. Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné [v zmysle § 355 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“)] a prípustné nie je ani dovolanie a ani dovolanie generálneho prokurátora (v zmysle § 202 ods. 4 Exekučného poriadku). Podľa § 238 ods. 1 CSP doručené uznesenie, ktoré nemožno napadnúť odvolaním alebo sťažnosťou, je právoplatné. Uznesenie okresného súdu č. k. 33 Ek 33/2019 z 28. apríla 2021 bolo sťažovateľovi a povinnej elektronicky doručené 30. apríla 2021. Týmto dňom sa stalo právoplatným.

17. Vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľom napadnuté konanie okresného súdu bolo meritórne právoplatne skončené už 30. apríla 2021 a ústavná sťažnosť sťažovateľa bola ústavnému súdu doručená až 21. marca 2022, je nutné dospieť k záveru, že porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sťažovateľ namieta v konaní pred okresným súdom, v ktorom už okresný súd meritórne rozhodol pred podaním ústavnej sťažnosti ústavnému súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, a tým odstránil stav právnej neistoty sťažovateľa, v ktorom sa podaním návrhu na vykonanie exekúcie proti povinnej vo veci nezaplateného invalidného dôchodku nachádzal.

18. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti tvrdí porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru aj v súvislosti s rozhodovaním okresného súdu o trovách exekúcie. Okresný súd svojím uznesením č. k. 33 Ek 33/2019 z 28. apríla 2021 rozhodol okrem zastavenia exekúcie v celom rozsahu tak, že žiadnemu z účastníkov nepriznáva náhradu trov konania v súvislosti s návrhmi povinnej na zastavenie exekúcie a žiadnemu z účastníkov nepriznáva nárok na náhradu trov sťažnostného konania. Súdny exekútor podaním č. k. 361EX 52/19-69 zo 7. mája 2021 oznámil okresnému súdu, že si v konaní sp. zn. 33 Ek 33/2019 uplatňuje trovy exekúcie, a to náhradu výdavkov vo výške 72 eur (v súlade s § 198 ods. 2 Exekučného poriadku a § 21 ods. 2 a § 22 ods. 1 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 68/2017 Z. z., ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov). Podaním č. k. 361EX 52/19-72 z 3. septembra 2021 sa súdny exekútor obrátil na okresný súd so žiadosťou o rozhodnutie o trovách exekúcie. Okresný súd, konajúc vyšším súdnym úradníkom, uznesením č. k. 33 Ek 33/2019 zo 4. novembra 2021 rozhodol o trovách súdneho exekútora tak, že zaviazal sťažovateľa nahradiť trovy exekučného konania súdnemu exekútorovi vo výške 72 eur. Toto uznesenie bolo súdnemu exekútorovi elektronicky doručené 4. novembra 2021 a sťažovateľovi elektronicky doručené 5. novembra 2021. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ 1. decembra 2021 na okresnom súde sťažnosť, o ktorej okresný súd rozhodol uznesením č. k. 33 Ek 33/2019 z 31. marca 2022 tak, že uznesenie okresného súdu č. k. 33 Ek 33/2019 zo 4. novembra 2021 zmenil tak, že zaviazal sťažovateľa nahradiť trovy exekučného konania súdnemu exekútorovi vo výške 36 eur. Toto uznesenie bolo elektronicky doručené povinnej 31. marca 2022 a sťažovateľovi 1. apríla 2022.

Právoplatným sa tak v zmysle § 238 ods. 1 CSP stalo 1. apríla 2022. Uvedeným dňom sa konanie okresného súdu vedené pod sp. zn. 33 Ek 33/2019 právoplatne skončilo ako celok.

19. Pri ústavných sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd už v minulosti odmietol ústavnú sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú „vzhľadom na skutočnosť, že celková doba konania pred súdom, ako aj postup zákonného sudcu nesignalizovali reálnu možnosť zbytočných prietahov, a tým ani porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy“ (II. ÚS 109/03), resp. ak „argumenty v ústavnej sťažnosti sťažovateľa nepreukázali v čase podania ústavnej sťažnosti takú intenzitu porušenia označeného základného práva, aby bola ústavná sťažnosť prijatá na ďalšie konanie“ (II. ÚS 93/03, II. ÚS 177/04).

20. V súlade so svojou konštantnou judikatúrou ústavný súd poukazuje na to, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru (I. ÚS 550/2020), obzvlášť ak sa porušenie tohto práva namieta v konaní, ktoré z hľadiska svojho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo uvažovať o zbytočných prietahoch. Pojem „zbytočné prietahy“ je pojem autonómny, ktorý možno vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne (I. ÚS 280/2020, IV. ÚS 451/2021). Len v prípade, ak ústavný súd zistí, že postup všeobecného súdu sa vyznačoval takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy, môže vysloviť porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov (I. ÚS 38/04, III. ÚS 24/04, III. ÚS 372/06). V prípade, keď ústavný súd pri predbežnom prerokovaní zistí, že charakter postupu všeobecného súdu v napadnutom konaní sa nevyznačuje takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavnú sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (IV. ÚS 221/05, III. ÚS 126/2010, I. ÚS 96/2011).

21. Ústavný súd nevzhladol v postupe okresného súdu v súvislosti s jeho rozhodovaním o trovách exekúcie také pochybenia, ktoré by mali za následok vznik zbytočných prietahov.

22. Nad rámec uvedeného ústavný súd dáva do pozornosti, že úlohou okresného súdu ako exekučného súdu je „dohliadať“ na exekučné konanie a v tomto konaní je ako jediný oprávnený orgán verejnej moci rozhodovať. Exekučný súd rozhoduje o návrhoch účastníkov exekučného konania a v niektorých prípadoch má vzhľadom na obsah týchto návrhov Exekučným poriadkom ustanovenú lehotu na svoje rozhodnutie. Rozhodnutím o tom-ktorom návrhu účastníka exekučného konania sa jeho úloha v exekučnom konaní v podstate končí. Dĺžku trvania exekučného konania, ktoré začína doručením návrhu na vykonanie exekúcie exekútorovi (od novely Exekučného poriadku účinnej od 1. apríla 2017 vecne príslušnému okresnému súdu podľa § 48 ods. 3 Exekučného poriadku, pozn.) a pokračuje niektorým zo spôsobov vykonávania exekúcie ustanovených vo štvrtej časti Exekučného poriadku, exekučný súd nemá ako ovplyvniť (napr. III. ÚS 68/2013, III. ÚS 295/2015, III. ÚS 383/2015). Špecifikom exekučného konania je to, že exekučné konanie je spravidla „v rukách“ súdneho exekútora a exekučný súd v rámci exekučného konania koná a rozhoduje len na základe procesných návrhov účastníkov exekučného konania, resp. súdneho exekútora, preto namietať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prejednanie záležitosti

v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru možno na ústavnom súde vo vzťahu k exekučnému súdu len vtedy, ak tento má reálne o čom rozhodovať (napr. II. ÚS 349/2017, IV. ÚS 60/2018, III. ÚS 186/2020).

23. Na základe uvedeného ústavný súd podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti tvrdeného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozhodovaním okresného súdu o trovách exekúcie ako zjavne neopodstatnenú.

24. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti sa ústavný súd už nezaoberal ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v petite jeho ústavnej sťažnosti. Okrem toho dáva ústavný súd do pozornosti aj vyjadrenie okresného súdu (bod 4.1), že [REDAKOVANÉ] uvoľnila výplatu jeho invalidného dôchodku, keď jej poskytol podklady potrebné na vyplácanie dôchodkovej dávky.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 2. júna 2022

Miloš Maďar
predseda senátu